

Elise Nurminen
Kuun sirppi

Kuun sirppi

© 2020 Elise Nurminen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja. BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7759-6

Kuun sirppi

Tuulikelloilta kuultua

Tuulikelloilta kuulen parhaat tarinat.

Mereltä saapuneet,

Laivasta kadonneet. Ajan mobile
liikkuu ikkunasasi edessä

vuosisadasta toiseen

muodot sen samat

lait ilmavirran ja valon.

Lehtien putoaminen
syksyisin ajan havinaa, matkalla
takaisin maan uumeniin
kuulemme joskus suurempienkin
setelien ääniä.

Niitäkö joku keräsi?

I

Kuvia Galleriasta

I

Elämäsi kuin galleria, Sisareni, Veljeni,

Sen katuja pitkin aikamme käy,

lapsuuden kesän ja talven hiihtoretken, nuotiopaikkaa
hakien.

Elämääsi,

II

Kuin morsian, sait sinne jotakin vanhaa, jotakin uutta
ja jotakin sinistä, palasen kesätaivasta Juhannushäihin.
Lasikenkäsi,

III

Tuhkimoni, Sinulta vain jäi, siinäkö muistosi elää vielä,
kun kaikki muu on jo kadonnut. Muistoihin palaan
kanssasi, siellä elävät kanssasi kauan sitten palaneet
rakennukset ja puretut talot,

vanhassa ruutukaavassa jäljet

IV

Ratsupoliisin hevosten askeleet.

Niiden muistijälkiä seuraan koiran kanssa iltakävelyllä,
lasikengät jalassa.

Varovasti astun kuin ensimmäisiä elämäni askeleita ja
kaikki katsovat meitä.

Läpikuultoa

I

Tänä yönä tanssimme balettia yli hautojen.

Hautausmaan portilta haku vainajien muistojuhlaan
kauneimpaan. Luurankojen vuoro viedä elävät ja kuolleet
läpi kynttilämeren, yö lipuu muistojen mukana syvemmälle
pimeyden silkkiin.

II

Yöperhoset

lämmittelevät lyhtyjen luona.

Tähtitaivas valaisee läpi yhdeksännen hetken,
Tähdenlennon aikana saa toivoa. Tänä yönä ei kukaan näe
pahoja unia, ei kastele sänkyä. Aamulla vihkoon saa valita
kukkia.

Hautaseppeleenkin, jos haluaa.

III

Kuivan yön onnea. Kuukin hymyilee ujosti kaikille,
paljastaa povensa. Nocturne katoaa, jättää rukousnauhansa
hautausmaan portille Dianalle ja Helioksen sisarelle,
rukoilevat eniten. Marraskuu jäädyttää vedessä kahlaavan,
herätyskelloa ei ole, jäinen vesi on aamusoitto särkyneille
varpaan päille.

IV

Balettitossut unohtuvat kevääksi kalliolle, orava kaivaa
pähkinöitä niiden alle.

Väreistä vapauteen

Ääneen hymysi luen tuhansin eri kielin,
sanat huulilta juon kuin vesipisarat.

Hiljaisuuteen hautausmaan jää tuska
mennyt,
vuodet, joita en takaisin halua
maksustakaan. Laskulla minua muista.

Tulessa palavat viimeiset numerot,
silloin maksetaan, vuoteemme, liekeissä koditon lintu,

häkistä vapauteen vie minut
siivillään. Laula laulusi lammen neito, vesi
virtaa puhdas, näkillä jano loppumaton.

Runot ovat pieniä ajatuksia. Keino selvitä eteenpäin elämässä, katsomatta taaksepäin. Kirjoittaminen on elämäntapa ja suurin rakkaus on kieli tässä elämäntavassa. Suomalainen on yksin kielensä kanssa liian usein.

BoD

